

En 1892, el Consell Superior de l'Assistència Pública féu una enquesta i prengué acords relacionats amb l'obra dels Patronats de malalts psíquics. L'actuació d'aquell Superior organisme serveix de base al Ministre de l'Interior per intervenir amb instruccions concretes prop dels prefectes, perquè cada departament proveeixi a una institució de patronatge. Mercès a això, existeixen diverses Caixes departamentals de socors per als malalts que surten guarits o millorats dels Manicomis, i diverses Societats de patronatge, regularment constituïdes, funcionen en els departaments del Sena, de Meurthe-et-Moselle i del Sena inferior.

El Patronat del Departament de Meurthe-et-Moselle, fundat en 1892, ha editat un manual on consten els deures del patró envers el malalt psíquic. Amb tot i el risc d'afeixugar-nos massa en el tema, considerem oportú, comptant amb la vostra benvolença, de descriure aquests deures a fi que es vegi com entén la seva comesa aquell Patronat:

"El primer deure del patró consisteix a facilitar l'accés del Manicomi des del començament de la malaltia, fent saber a la família les formalitats exigides per la llei, i fent si cal, prop de l'autoritat administrativa els passos necessaris per la seva intervenció d'ofici.

"El patró es consagrarà, sobretot, a destruir alguns prejudicis que existeixen encara contra l'assistència en el Manicomi. Farà comprendre que solament en ell poden trobar-se probabilitats de guariment o de milloria; insistirà moltíssim sobre els greus inconvenients que poden resultar de l'aplicació intel·ligent d'un tractament a domicili; demostrarà, tant a les autoritats com a les famílies, com és important de sostreure ràpidament el malalt de la influència de l'ambient on ha nascut l'afecció psíquica.

"El patró continuarà avantatjosament la seva obra de beneficència, si recull sobre els antecedents i les causes de la malaltia, totes les dades pròpies a fer-ne conèixer la naturalesa. Aquests documents poden proporcionar al metge que tractarà l'afecció, indicacions precioses que massa sovint es troben a faltar.

"La tasca del patró no s'acaba pas al moment de l'admissió del psicòpata al Manicomi; el malalt, incapaç de regir els seus afers, deixa pendent interessos que cal salvaguardar; el nomenament d'un administrador provisional regula la gestió dels béns, n'assegura la conservació i pre-

vé els abusos que poden cometre's en perjudici del malalt.

"És encara al patró que correspon d'informar les famílies sobre les funestes conseqüències que poden portar sovint els abusos de la incapacitació. Aquesta mesura, de vegades inoportuna, és sempre costosa, dispendiosa i l'administració provisional la reemplaça amb avantatges en la majoria dels casos.

"Quan el malalt és el suport de la família, la sollicitud del patró ha d'estendre's a aquells que el malalt sostenia amb el seu treball. Aquest patronatge, d'una banda, té sobre el malalt la més feliç influència així que n'està informat, i, d'altra banda, prevé una recaiguda sovint inevitable quan el malalt guarit es troba davant d'adversitats que no se sent amb prou forces per afrontar.

"És essencial que el patró previngui l'abandó en què moltes famílies tenen llurs malalts i que empri tota la seva influència a mantenir els vincles afectius que tendeixen a afluixar-se per l'allunyament i pel record d'actes culpables, inspirats per la follia.

"En algunes circumstàncies, el patró haurà de fer ús de la seva influència per a regular els sentiments afectius, lloables sempre sens dubte, però de vegades no massa intel·ligents. Farà comprendre als parents tot el que pot haver-hi de perillós, en certes ocasions, en una sortida prematura, prologòmen quasi inevitable d'una recaiguda bon tros més greu que el primer accés.

"Per molta cura que hagi posat el legislador perquè els alienats indigents no siguin mai més, com ho eren abans, assimilats als criminals, la manera actual de conducció al Manicomi exerceix sobre molts d'ells una influència moral de les més desastroses i no els posa pas sempre a cobert de les vicissituds atmosfèriques. És al patró que correspon, encara, de suplir la insuficiència de recursos de què disposa l'Administració pública per aquestes funcions.

"Un cop l'alienat és a l'Asil, és necessari que el patró continuï la seva assistència moral, ja sia posant-se en relació amb ell, ja sia facilitant les visites dels seus parents. Hom evita així l'afluixament dels vincles que lliguen el malalt a la seva família.

"Quan l'alienat surt guarit de l'Asil, és encara al patró que correspon d'allunyar, per una protecció eficaç, les causes que han determinat el primer accés. És, sobretot, al moment de la sortida que cal posar-lo a cobert de la necessitat per mitjà